

Никога да чешма не протечитъ,
Су'о дре'о пакъ су'о да бидитъ,
Детелина да ми съ не родитъ.
Ако сумъ си на божа пра'ина,
Сега чешма да би ми протекла,
Су'о дре'о да би израстило,
Детелина манастиръ да бидитъ.“
Уще реч-та не ми ъж дорече,
Су'о дре'о начасъ израстило,
Начашъ чешма вода ми протече,
Детелина манастиръ съ стори.
Тога велитъ нивна мила сестра:
„А егиди мои мили браќа!
'Се що болно ке ми съ поболитъ,
'Се да дойдитъ овде да оздра'итъ;
А ваши-те две млади не'ести
Да би ми съ болни поболите,
Да ми лежътъ за деветъ години,
Да искинътъ по деветъ постели,
Нигде илячъ, браќа, да не найдътъ,
Тукъ да дойдътъ на моя липсана,
Да би имъ съ църква затворила,
За нимъ вода да би пресекнала,
Назодъ со нимъ да си съ вратите,
И поболни да 'и однесите,
Во друмо'и да 'и оста'ите;
И нимъ очи чافки да копаеъ,
Волци м'со да имъ го ядеетъ,
Нигде коски да имъ съ не на'ътъ;
Лудо дете со мене да бидитъ!
Сега браќа да ме загубите,
Кърф-та моя алаъ да ви бидитъ
На любоф-та, що мене любите!“
Нивни браќа си ъж загуб'а.
Къде кърф-та ъ съ истурила,
Тука ми съ църква отворила,
Къде гла'а нейдзъ ъ паднала.
Алтаръ ми съ тука суградило;
Къде сждзи тая обронила,
Тамо вода ми съ отворила,